

Trương Thiều cắn chặt môi lại để kềm hãm xúc động. Hấn cắn quá mạnh nên máu tóe ra có vôi. Hấn quay nhìn nàng Hấn sẽ nói thẳng với nàng rằng hấn yêu nàng, nhưng giờ đây hấn phải cảm lạnh.

Bạch Diệp cũng đang nhìn hấn như bị thôi miên. Rồi không hiểu sao nàng lại òa khóc. Trong cơn nước nở nàng nói :

— Em xin anh, em van anh, anh đừng trả lời câu hỏi của em nữa. Từ bao năm nay em sống trong mộng, em cứ muốn mộng tiếp tục đẹp mãi, Khi chưa gặp anh em hy vọng gặp anh, nhưng đến khi gặp anh em lại lo sợ. Em nhớ con quay quắt, tưởng có thể chết vì nó được, vậy mà anh ơi (nàng khóc to hơn) phút này em lại không dám nhớ nó nữa.

— Thái độ của em lạ lùng quá.

— Anh cho là lạ lùng vì anh là đàn ông, không hiểu được nội tâm của đàn bà. Đàn bà yêu người tình và yêu con, mỗi tình nào cũng nặng, em muốn đoàn tụ với cháu Hoài Trương nhưng em lại muốn xum họp cả với anh, nên... nên em không dám tìm hiểu sự thật,

— Em để anh nói sự thật.

— Anh Thiều ơi, em đã biết rõ anh sắp nói những gì.. Thôi chúng mình hãy nhắm mắt phò thác cuộc đời cho định mạng.

Bạch Diệp đột ngột im tiếng sùi sụt Sắc mặt nàng danh lại, Trương Thiều toan hỏi thì nàng đặt ngón tay lên môi ra hiệu đừng nói. Hấn khâm phá ra ngay lý do khiến nàng thay đổi thái độ. Trên táp-lô của thuyền máy có một giầy đồng hồ tròn ăn thông với hệ thống xăng nhớt và điện trong động cơ, một cái đồng hồ vừa phụt ngọn đèn đỏ. Loại đèn đỏ này thường báo hiệu sắp hết xăng nhớt, hoặc có sự trục trặc về điện, và bộ phận mát máy. Tuy nhiên kinh nghiệm hoạt động đã cho Trương Thiều biết đây là một hình thức ghi âm được điều khiển từ xa bằng vô tuyến điện. Chắc nhân viên GRU phụ trách Cua-gạch trên bờ biển vừa mở nút ghi âm.

Bạch Diệp nói, giọng rần rôi như cô giáo giảng bài trong lớp :

— B-6 nghe đây,

Nghe giọng nói rần rôi của nàng Trương Thiều cảm thấy đau nhói nơi cuống bao tử. Suýt nữa cách đây một phút nàng đã sùi sụt như đứa trẻ. Thì ra Bạch Diệp có hai con người khác nhau, con người khó khan, tàn nhẫn, phụ trách hướng dẫn nhân viên quan trọng GRU trên lộ trình tối mật FM, và con người ươn ọt át, mềm yếu, tràn đầy tình mẹ con, tình yêu trai gái si mê..

Hắn cũng vậy, trong hắn cũng có hai người. Có lẽ ba, bốn con người khác nhau nữa. con người trung thành với GRU số viết, con người trung thành với di ngôn của mẹ, con người trung thành với cô gái kết hôn cùng ngoại kiều đang sống bên Mỹ, và con người trung thành với cô bé Trần trung Bạch Diệp của thuở xa xưa êm đềm và sóng bão trong ngõ hẻm Hàng Đào..

Từ táp-lô thuyền máy vắng ra tiếng nói đàn ông :

— Cua gạch đây. B,6 nghe rõ chứ ?

— Rõ.

— Vẫn còn Tôm hùm đấy chứ ?

— Còn Hắn nặng 6, 7 chục kí xương thịt, chứ đàn phải bong bóng xà-bông mà tan biến được.

— Không nên đùa... Sắp đến nơi. Giảm bớt tốc độ thêm nữa, quẹo sang trái, quẹo thẳng góc 90 độ và 3 phút nữa sẽ thấy tới.

— Anh có nhìn thấy tôi không ?

— Thấy rõ như ban ngày. Thôi, chào chị.

Ngọn đèn đỏ tắt phụt. Trương Thiệu nhìn thẳng phía trước. Hai cây quạt nước cao su vẫn quay đều, kiếng chắn gió của ca-nô được lau sạch sẽ mặc dầu nước biển bắn tung tóe và sương mù dày đặc đổ xuống như nước mưa. Hắn hơi sững

sốt vì từ phía đen ngòm, qua kiếng chắn gió hắn chỉ thấy một vùng tối chuyển động. Ánh đèn thị trấn Vũng Tàu đã biến dấu mất, có lẽ khuất sau rặng núi.

Bạch Diệp đã hiểu được nguyên nhân làm Trương Thiệu sững sốt. Nàng đặt bàn tay lên đùi hắn :

— Anh ngạc nhiên ư ? Ngạc nhiên là phải, chuyển đầu tiên của em trên lộ trình này em cũng ngạc nhiên ghê gớm. Trời tối như bưng nhưng đối với nhân viên chờ trên Cua-gạch lại rất sáng. Vì trong xe hơi có một loại máy radar đặc biệt, theo dõi được ca-nô trên biển. Bởi vậy chúng mình ngồi trong ca-nô chẳng nhìn thấy gì mà họ ngồi trên đường lại nhìn thấy ca-nô rõ ràng như trên màn ảnh xi-nê đại vĩ tuyến.

Trương Thiệu hơi nhột nhạt. Hắn bắt đầu hé thấy sự thật. Hắn đã phăng ra tại sao trung ương GRU phải áp dụng biện pháp an ninh tối đa trên lộ trình FM.

Vì lộ trình FM chỉ là lộ trình mượn. Mượn của các cơ quan phản gián Miền Nam. Có thể là mượn của ông Hoàng. Trương Thiệu còn nhớ một câu nói của ông Hoàng khi hắn ngồi chung xe hơi hôm đen với ông chạy trên đường phố Sài Gòn. Hắn tỏ

về lo âu về việc GRU có thể trang bị cho bọn nhân viên hoạt động ở Miền Nam các dụng cụ điệp tử tối tân, đặc biệt là dụng cụ radar xách tay, thì ông Hoàng lắc đầu đáp là «hiện nay họ chưa có, vì nó đòi hỏi nhiều mìn móc công kênh, ngay cả Sở Mật vụ mà cũng mới có được mấy cái xe hơi gắn radar di động. loại radar xách tay này rất nhạy cảm cho nên tôi đã cấp phát cho lực lượng tuần phòng duyên hải như ở Nha trang, Đà Nẵng và Vũng Tàu...»

Nha trang, Đà Nẵng và Vũng Tàu...

Giờ này, Trương Thiều đang lệnh đèn trên gần biển Vũng Tàu. Nhân viên GRU đợi trên đường đã dùng máy radar xách tay để theo dõi thuyền máy.

Điều này có nghĩa là nhân viên GRU đã dùng máy radar xách tay của ông Hoàng...

Trong một vi ti thời khắc, Trương Thiều vụt thấu triệt những nước tiến thoái kỳ bí trên bàn cờ rộng lớn, hẳn chỉ là con cờ — biết đâu chỉ là con trốt biên tầm thường, sẵn sàng được thí mạng, và biết đâu Bạch Điệp cũng chỉ là con trốt biên tầm thường như hẳn — còn người đánh cờ là Sở Mật vụ với ông Hoàng, và GRU số viết với «đồng chí Tuy» và «đồng chí Thịnh» của hệ thống «Vấn như

Siêu Quát vô Tiền-Tấn, Thi đảo Tùng, Tuy, thất Thịnh Đường...»

Đúng theo khẩu lệnh của gã đàn ông phụ trách Cua-gạch, Bạch Điệp lái ca-nô theo góc thước thợ 90 độ, và giảm tốc độ. Vầng trăng trốn khuất trước đó mấy phút trong đám mây đen lầy lụa đã lộ mặt ra một cách trơ trẽn, cảnh vật đang tối lù mù bỗng sáng rực ra, nhưng rồi màn đêm dày đặc lại vội vàng buông xuống. Trương Thiều chẳng nhìn thấy được gì rõ rệt, ngoại trừ những hòn núi lớn ở bên trái cũng như bên phải, và trước mặt là những chường ngại vật không lồ màu trắng lấm chấm đen mà hẳn đoán là đồi cát và cây dương liễu.

Hắn buột miệng :

— A, Bãi Sau !

Bạch Điệp cười :

— Vạy mà em cứ tưởng là bãi Thùy Vân.

Thùy Vân hay Bãi Sau cũng chỉ là một, cũng như Vũng Tàu hay Cáp. Chẳng qua người ta sinh dùng những tiếng văn vẻ. Bạch Điệp pha trò rất tự nhiên nhưng Trương Thiều lại bắt gặp trong sự pha trò rất tự nhiên này một hình ảnh của quá khứ.

Bất giác hắn cười theo :

— Hừ... nghe em nói anh lại nghĩ đến mẹ. Mẹ anh cũng ưa gọi trạch như em. Con hổ thì gọi cung

kính là «ông hồ», nhiều khi mẹ còn bắt anh kêu là «ngài» nữa.

Bạch Diệp đang cười vui vẻ với mím miệng. Không riêng nàng. Trương Thiều cũng cảm thấy một nỗi buồn khó tả dâng nghẹn yết hầu. Căn do Bạch Diệp lái đang tấp vào bãi Thuyền Vân ở phía đông nam thành phố, rặng núi dạt dờ phía xa chính là núi Long Hải, và gần đây là núi Hải Đăng. Đứng trên tháp hải đăng trắng toát như thánh đường Hồi giáo cao gần 20 mét, người ta có thể nhìn thấy toàn diện Vũng Tàu, con thuyền máy chạy gần đến chân ngọn hải đăng Trương Thiều lại đột ngột nhìn thấy toàn diện quá khứ, những chuyện xảy ra từ chục năm trước lại hiện rõ trước mắt hẳn, còn hiện rõ hơn cả hiện tại nữa.

Tiếng thở dài nào nê của Bạch Diệp vọng vào tai hẳn. Hẳn vùng quay mặt về phía nàng :

— Tại sao em thở dài ?

Bạch Diệp thở dài nào nê hơn :

— Em vừa nhớ lại buổi sáng hôm ấy. Mỗi lần sang nhà anh chơi, em đều bắt chước anh ra trước bức tranh thần Hồ cúng vái. Chẳng hiểu sao buổi sáng hôm ấy em lại yêu cầu anh thề thốt.

Trương Thiều khựng người :

— Thì anh đã thề. Và em cũng đã thề. Chúng

ĐÓN PHÉP ĐIỆP BÁO

mình cũng có thể cái gì quá đáng đâu. Và lại, chúng mình còn nhỏ xiu..

— Không, hai đứa mình đã thề thật độc buổi sáng hôm ấy. Em nhớ từng li từng tí, như thề buổi thề mới diễn ra hôm qua. Em quý xuống bên anh, tay đặt lên tim và chúng mình cùng khấn là đứa nào chơi với bạn khác và phản nhau thì ông Hồ sẽ ăn thịt.

— Không lẽ trong đời chỉ được phép kết bạn với một người... Hoàn cảnh quốc gia và xã hội đã xô đẩy chúng mình, mỗi đứa một nơi... anh không tin là ông Hồ linh thiêng, nếu linh thiêng ông ta sẽ phù hộ độ trì cho...

— Suyt..

— Có người hả ?

— Không. Anh đừng nhắc đến ông Hồ nữa. Vì em sợ lắm.

Bỗng dưng Trương Thiều rờn rợn. Vũng Tàu là một trong những vùng có nhiều chùa sơn lâm nhất ở Miền Nam. Tục truyền «cọp Khánh Hòa, ma Bình thuận», Khánh hòa có nhiều cọp dữ, song từ ngày xưa ngày xưa, ngày Vũng Tàu còn là ngôi làng đánh cá hẻo lánh, dân cư lơ thơ gọi là làng Tam Thắng, thì cọp Vũng Tàu đã nổi tiếng dữ. Từ tháp hải đăng xuống chân núi bấy giờ có một con đường.

ngoãn ngoèo, đặt tên là «đường mòn ông Hồ», ai đi qua cũng sợ bị hổ ăn thịt.

Thuyền máy khi ấy đã ghé gần đến tháp hải đăng, di tích của «đường mòn ông Hồ» ẩn hiện sau màn sương trắng. Có lẽ Bạch Diệp run sợ vì tự kỷ ám thị. Trương Thiều bèn cười xòa. Bạch Diệp vội bịt miệng hẳn, giọng nằng tở về hết hoảng :

— Đừng cười, em van anh.

Trương Thiều gỡ tay tình nhân :

— Vũng Tàu có nhiều hồ thật đấy, nhưng đó là chuyện của thế kỷ trước. Em thấp được tìm kiếm cả năm cũng không thấy dấu chân hồ, chứ đừng nói là thấy hồ nữa. Trừ phi là em nằm mơ.

Bạch Diệp thờ phào :

— Đem qua em nằm mơ.

— Nằm mơ thấy hồ rượt theo thuyền máy...

— Ô kia, anh làm sao thế ? Anh muốn rửa cho em chết phải không ?

Giọng Bạch Diệp có vẻ tấm tức. Trương Thiều thoáng thấy khóe mắt nàng rung rung. Hẳn không ngăn được kinh ngạc. Câu chuyện con hồ đã gây xúc động mãnh liệt cho Bạch Diệp. Tại sao, hẳn không hiểu. Dầu sao thái độ của người yêu cũng làm hẳn chột dạ.

Hắn vội tìm cách an ủi :

— Anh nói đùa đấy. Nói đùa mà em giận anh được ư ?

Bạch Diệp nghiêm mặt :

— Nằm mơ không phải là chuyện nói đùa. Khoa học huyền bí tây phương đã khám phá ra những điềm vị lai trong mộng. Anh không tin là quyền của anh, nhưng theo em, anh nên tin thì hơn, vì em đã có nhiều kinh nghiệm. Nằm mơ thấy cọp rượt theo là điềm gặp tai nạn có thể làm nguy đến tính mạng. Cũng may đêm qua em nằm mơ thấy bắt được hồ..

— Cũng may là như thế nào ?

— Bắt được hồ là thần May mắn giúp mình loại trừ được kẻ thù bí mật toan ám hại.

— Tức là trong chuyến đi này em có hy vọng loại trừ được kẻ thù bí mật đã bắt cóc cháu Hoài Trương.. Em còn lo âu gì nữa ?

— Vì em sợ điềm giải mộng không đúng với sự việc sẽ xảy ra.

— Em vừa mâu thuẫn với em. Mới đó một phút em trách anh phi báng thần linh, em đặt hết tin tưởng vào khoa đoán điềm giải mộng, giờ đây em lại sợ không đúng...

— Anh tha lỗi cho em. Tinh thần em đang bị